

Kaskenkaatajat

1963—86

Ensimmäinen kaski

Lippukunnan perustava kokous pidettiin kansalaiskoululla Kaurialassa 24.9.63. Läsä oli kolmekymmentä henkilöä, poikia ja heidän vanhempiansa. Ilta aloitettiin partioliikkeen esittelyllä ja katsomalla elokuva "Hopearannan merikapunki".

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin HSP:n VN:n puheenjohtaja Toivo Viitanen. Hän selvitteli ensin syitä, miksi oltiin koolla ja niin päätettiin yksimielisesti perustaa Kaurialan kaupunginosaan uusi partiolippukunta. Sitten puheenjohtaja luki VN:n suunnittelemaa lippukunnan ja kolmelle perustettavalle lippukunnalle suunnitellun yhteisen vanhempainneuvoston säännöt, jotka toettiin sellaisinaan onnistuneiksi. Ne päätettiin esittää sekä kirkkoneuvoston että Suomalaisen Partioaikien Liiton vahvistettaviksi.

Tämän kirjoittajan tehtäväksi oli annettu selvittää perustettavien uusien lippukuntien nimiasiaa. Sitä oli pohdittu etukäteen sekä VN:ssä, partiojohtajien että kirkkoherran kanssa. Asiasta ei haluttu kuitenkaan päättää vielä tässä kokouksessa. Sen sijaan ehdotettiin, että uusien lippukuntien nimitystä järjestettäisiin keksimiskilpailu, että pojatkin pääsisivät juoneen mukaan ja että lopputulos olisi mahdollisimman hyvä ja koko lpk-ryhmää (myös LiTy mukaan lukien) yhdistävä.

Toimari (Jaakko Koivuneva) oli puolestaan suunnitellut huiveja uusille lippukunnille ja esitteli piirtämiään luonnoksia niistä. Ideaa kannatettiin ja toivottiin, että hän kehitteli niitä edelleen. Kun sama asia käsiteltiin seuraavina iltoina myös Lieskaveljen ja Tulenvartiain perustavissa kokouksissa, huivi sai vähitellen lopullisen (yhä käytössä olevan) muotonsa.

Uuteen vanhempainneuvostoon valittiin Kaskenkaatajien vanhempien edustajiksi maisterit Urpo Syrjä ja Markus Säuri ja päätettiin pyytää, että kirkkoneuvosto nimeäisi kolmannen jäsenen (nimityksi tuli Jaakko Koivuneva).

Vasta viimeiseksi paljastettiin pojille, että Solmu (Knut Wendelin) oli lupautunut lippukunnanjohtajaksi. Kirkkoneuvostolta päätettiin pyytää hänen nimitystään tähän tehtävään.

Lippukunnan perustamiseen liittyneiden asioiden edelleen hoitaminen jätettiin lpkj:n ja minun tehtäväksi.

Solmun lähteminen lippukunnanjohtajaksi oli välttämätön edellytys, että Kaskenkaatajat voitiin perustaa. Hän oli tullut tutuksi jo HSP-lippukunnan VN:ssä ja oli ollut kolme vuotta aktiivipartiojohtajana, viimeksi Kekun lähimpänä kaverina lippukunnan jakoa suunnittelemassa. Eikä siinä kaikki. Poikavuotensa hän oli ollut Vaasan Metsänkävijäin jäsen ja toiminut ennen Hämeenlinnaan tuloaan Ylivieskassakin omien poikiensa kanssa sikäläisessä partiolippukunnassa.

Kun Wendelin oli muuttamassa Kaurialaan Torikadulle, oli luonnollista, että isä Solmu otti juuri tämän lippukunnan johtakseen. Solmun pojat olivat olleet HSP-lippukunnan aikana Hätilän pp-osaston aktiivisimpia nuoria johtajia. Kaskenkaatajiin he eivät kuitenkaan oikein kotiutuneet. Wentelä (Olli W) oli lpk:n ensimmäinen sihteeri ja Simba (Simo W) vähän aikaa eräpoika, mutta he jäivät varsin pian pois koko toiminnasta.

Johtajatovereikseen Solmu sai kolkkaajohtajat Penan (Pentti Keinonen) ja Virnun (Heikki Palonen) sekä pp-osastoon yhden eräpojan isän Kauno Venesjärven.

Erä-Ahmat protestoivat tapahtunutta mm. siksi, ettei lippukunnan kilpailuvartiota piirin ja järjestön kisoihin voituakaan muodostaa enää Hätilässä asuvien entisten kavereiden kanssa, jotka kuuluivat nyt eri lippukuntaan. Niinpä kolme eräpoikaa "loikkasikin" heti Lieskaveljen riveihin. Muiden poikien osalta innostus uuden lippukunnan toimintaan syttyi välittömästi.

Ahma Junior-vartio oli HSP-lippukunnan perintöä Kaskenkaatajien alkaessa

Lippukunnalla oli HSP:n perintönä kolo valmiina Säästöpankin talossa Parolantie 9. Siinä jatkoivat toimintaansa HSP:n aikana syntyneet kolkkaparvi Väinämöiset ja vartiot Susi, Ahma ja Ahma Junior. Lippukuntaan pyrki heti myös uusia poikia, joista muodostettiin Saukko- ja Ilves-vartiot. Solmu loi poikiin varsin nopeasti vahvan lippukuntahengen, kooten sekä partio- että vartiojohtajat tiiviisti ympärilleen.

Vartiot hän vei ensimmäiselle yhteiselle retkelle kohta lippukunnan perustamisen jälkeen ja paluumatkalla sieltä suurella kivellä (jossain nykyisen Vuorentaan hautausmaan paikkeilla) lepäillessään heille välähti, että heidän ovat nyt Kaskenkaatajia, ensimmäisen raivion raivaajia, tässä uudessa veljeslippukuntien joukossa. Asia oli sillä päätetty ja onnistuneesti olikin. Kerrotuaan sen muille uusille lippukunnille myös niiden nimiasia ratkesi kuin itsestään. Siinä ei enää sen kummempia keksimiskilpailuja tarvittu.

Kun huivienkin suunnittelu oli saatu valmiiksi, voitiin lippukuntien perustamisasiakirjat allekirjoittaa VN:n kokouksessa 15.10.63 ja lähettää ne SPL:n hyväksyttäväksi. Vastaus Liitolta tuli marraskuun lopulla. Siinä ilmoitettiin, että Kaskenkaatajat oli hyväksytty Suomalaisen Partioaikien Liiton jäseneksi 25.11.63.

Vuosi -63 vietiin loppuun pääosin jo entiselle HSP:lle tehtyjen toimintasuunnitelmien varassa. Neljä poikaa osallistui HSP:n ja JaPo:n yhteiselle vj-kurssille ja piirin vj-käräjille. Näin saatiin vartioiden toiminta tehokkaaksi heti alusta alkaen. Lippukunnan toiminta alkoi vakiintua.

Vuoden -64 alusta Solmu joutui tekemään töitä kaikkien Hämeenlinnan lippukuntien hyväksi. Lions-Club Hämeenlinna oli hankkinut Alajärven Hirviniemestä leiri-alueen ja rakennuttanut sinne partiomajan kaikkia kaupungin partiolaisia varten. Kun majan käyttöö alettiin suunnitella, Solmu edusti lippukuntaansa ja joutui heti kokouksen puheenjohtajaksi. Majan hoito annettiin 6-jäseniselle toimikunnalle, johon hän ei enää kuulunut, mutta oli myöhemmin samana keväänä jälleen puheenjohtajana, kun Hämeenlinnan seudulle puuhattiin aluetoimikuntaa. Alue- ja piiritoinnista vei hänet näin vähitellen irti lippukunnanjohtajan tehtävästä.

Lippukunta oli lähtenyt vauhdilla alkuun ja jatkoi samaan tahtiin. Uusia poikia veti jatkuvasti varsinkin kolkkaparvi. Skippy (Seppo Seppälä), yksi silloisista kolkkapojista, muistelee Penan ja Virnun taikavoimana olleen mm. koviin tarinoiden, johon jokainen parvi-ilta päättyi. Niitä tehostivat monet yllätykset ja "jysäykset", luoden

kiehtovaa tunnelmaa. Lippukunnassa oli ihmua.

Vartioidessa tapahtui alkuun vaihtumista varsin nopeasti. Vanhin vartio Susi hajosi ensimmäiseksi, seuraavaksi Ahma. Ahma Junior jäi ainoana HSP-lippukunnan aikaisista vartiosta pidemmäksi aikaa henkiin ja käytti sittemmin pelkkää Ahma-nimeä. Uusina vartiaina syntyi kevätkaudella Haukka ja Kotka. Viik-kaan oman toiminnan lisäksi osallistuttiin myös HSP:n yhteisiin tapahtumiin: hiihtokilpailuun ja ensimmäiselle Jaskan ja Solmun lenkille Visakankaalla, eräpoikien ja tarpojen yhteiselle perhekurssille, HSP:n Yrjön-päivän juhlaan, jossa 9 Kaska:ta antoi lupauksen, kunniakäyntiin sankarihaudoilla ja paraatiin, jossa Solmu oli koko paraatin komentajana, liikennekurssille ja -kilpailuun, josta 6 poikaa sai hihaansa liikenneturvallisuusmerkin jne.

Kesän suurtapaus oli HSP-lippukuntien, WaMK:n ja HäMK:n yhteinen Sääjärven leiri, jossa Kaskenkaatajia oli mukana 22 partiopoikaa ja 9 kolkkaa. Leiripolun johtajana oli nuori johtajapartiolaan Make (Markku Seppänen). Itse leiristä kerrotaan enemmän toisessa yhteydessä. (Huom! Jatkossa em. asiasta huomautetaan vain merkillä x).

Syksyllä toiminta vahvistui yhä entisestään. Kolme poikaa kävi HSP:n vj-kurssin ja kuusi poikaa ensiapukurssin. Väinämöiset osallistuivat HSP:n kolkki- en retkelle Suomenlinnassa. HSP:n Itsenäisyyspäivän juhlassa antoi 8 kaskenkaatajaa lupauksensa, neljä poikaa sai jo II lk merkin, yksi I lk merkin.

Solmu sairasteli vähän syyskauden alkessa ja pyysi VN:lta eroa lippukunnanjohtajan tehtävästä. Kun yhden varti- onjohtajan isä Jouko Peippo eli "Jokke" suostui vuosikokouksen jälkeen lpkj-ksi, Solmu jäi lippukuntaan lpkj:ana.

Saukko-vartio ei jaksanut toimia kuin vuoden, mutta lippukunta oli kasvanut runsaassa vuodessa niin, että siinä oli vuoden -64 lopulla jo 60 jäsentä, joista muodostui iso kolkkaparvi, 4 pp-vartiota, ep-vartio, johtajisto ja VN:n lpk-jaosto.

Vuoden -65 talvikausi jatkui totuttuun tapaan parven ja vartioiden viikottai- sina kokoontumisina. Tammikuun lopulla tehtiin lippukunnan yhteinen hiihtoret-ki Loimalahteen. Muutamit pojat osal- listuivat myös hiihtokilpailuihin Visa- kankaalla ja HSP:n talvileirille Risti- majalla.

Piirin tarjoaman idean mukaisesti jär- jestettiin pääsiäisviikolla Hiljaisen viikon ilta, johon kutsuttiin myös var-

tio Ilvespartioista. Pääohjelmalla oli vartioiden välinen Raamatun tutkimis- kilpailu.

Partioviikolla osallistuttiin HSP:n ja LiTy:n yhteiseen Yrjön-päivän juhlaan, kunniakäyntiin sankarihaudoilla ja pa- raatiin. Varoja hankittiin osallistu- malla piirin kymppien keräykseen.

Kesäleiri järjestettiin Lieskaveljien kanssa yhteisenä Hirviniemessä 19.-27.7. Kaskenkaatajien leirinjohta- jana oli Make ja leiriläisiä yksi vii- den pojan vartio.

Vuoden suurin tapaus oli poikajärjestön kansainvälinen suurleiri HAKKIS Sauvos- sa 6.-16.8. HSP-lippukuntien muodosta- massa Palokärki -leirilippukunnassa oli kaskenkaatajia 8 poikaa. Heillä oli leiriin liittyvää toimintaa jo pitkin kevätkautta. x

Syyskaudenkin toiminta tapahtui pääasi- assa parven ja vartioiden omassa puit- teissa. Sen ohella oltiin mukana ker- ho- ja partiopoikien yhteisissä urhei- lukilpailuissa Kaurialan kentällä ja HSP:n pt-kilpailuissa Jaskan ja Solmun lenkeillä Aulangon torpalla. Pari poi- kaa suoritti HSP:n vj-kurssin ja kolme ensiapukurssin.

Räiskyvä raivio

Lokakuussa -65 tuli jälleen eteen lip- pukunnanjohtajan vaihto. Jokke pääsi eläkkeelle armeijasta ja muutti pois paikkakunnalta. Lippukunnan onneksi uusi mies löytyi heti. Purhosen vel- jesten isä Ville (Esko Purhonen) otti tehtävän vastaan lippukunnan vuosikok- ouksessa 24.10. Hän oli ollut omassa nuoruudessaan Juvalla seurakunnan poi- kakerhossa sekä kerholaisena että ker- honohjaajana ja nämä muistot mielessä syytti uudesta asialle, nyt partio- johtajana.

Kun Pena ja Virnu joutuivat työnsä ja opiskelunsa vuoksi jättämään kolkkapar- vensa, heidän tilallensa saatiin uudeksi johtajaksi Lea Viitanen. Muitakin uusia johtajia saatiin noihin aikoihin: Kapu (Kauko Piironen) ja Rami (Raimo Rosenius), joka vm oli tullut seurakun- taan III:ksi poikatyonohjaajaksi.

Nyt alkoi syntyä uutta vipinää lippu- kuntaan. Ville oli pannut jo lokakuun alusta käyntiin vartioiden välisen toi- mintakilpailun, joka tehostikin hyvin toimintaa. Samanaikaisesti ja siihen liittyen pantiin alulle myös kolon si-

sustaminen aitoon partiotyylisiin. Jos- tain pellon laidasta tuotiin kuorma leppärankoja, joita pojat alkoivat kuo- ria vartiointojensa ohessa.

Myös lippukuntien yhteistoimintaan osallistuttiin edelleen. HSP:n ja Li- Ty:n yhteisessä Itsenäisyyspäivän juh- lassa keskusseurakuntatalossa saivat Kaskenkaatajat kunniamerkkejäkin: Iso-Piikki (A-M Keinonen) SPJ:n rautai- sen ansiomitalin ja Pena HÄPP:n II lk ansiotunnuksen.

Joulukuussa oltiin mukana Hämeenlinnan alueen lippukuntien yhteisessä paperin- keräyksessä hyvällä tuloksella. Varoja hankittiin myös välittämällä lehtitila- uksia piirin tilauspalvelun kautta ja järjestämällä oma pukkivalvelu joulu- aattona.

Lippukunnan jäsenmäärä oli vuoden aika- na laskenut 49:ään mm. siksi, että erä- poika-vartio oli hajonnut ja pp-varti- oistakin erosi muutamia poikia. Vuosi päätettiin räiskyvän Uuden Vuoden vas- taanottoon Loimalahdessa.

Heti vuoden -66 alussa Ville kutsui ryhmän vj:ia ja vanhimpia poikia luok- seen kevätkauden toimintaa ideoimaan ja seuraavana iltana JN:n niistä päättä- mään. Suurimmaksi kevätkauden tapahtu- maksi suunniteltiin lippukunnan talvi- leiri Kainuuseen. Sitä varten pääteti- in hankkia varoja monin eri tavoin.

Myös Hämeenlinnaan muodostettuun pelas- tuspalveluorganisaatioon ilmoitettiin lippukunnasta yksi etsintäpartio ja vuosi aloitettiin yhteisellä kirkkomat- kalla.

Kanta-Hämeen seurakuntien poikapäivän Hämeenlinnassa Kaskenkaatajat osallis- tuivat niin suurella voimalla ja menes- tyksellä, että voittivat sen pääpalkin- non, muistokilven, kolonsa kaunistuk- seksi.

Leirirahaston kartuttamiseksi järjes- tettiin sotilasampumahiihdon MM-kilpai- lujen yhteyteen Aulangonjärven jäälle käristemakkaran myynti ja viikkoa myö- hemmin oma paperinkeräys. x

Näihin aikoihin syntyi myös äitivartio Kaskikaisat, joka pani ensitöikseen pystyyn myyjäiset talvileirin hyväksi.

Talvileiri järjestettiin pääsiäisloman aikana 5.-11.4. Paljakkavaaralla Hyryn- salmella. Matka tehtiin kolmella au- tolla, joihin sullottiin kaikki 18 läh- tijää kimpisuine kampsuineen. Lunta oli paljon ja urakka sen myötä hikinen ja voimia koetteleva, mutta muistot olivat mahtavat ja puheet sen mukaiset, kun sieltä kotiin palattiin. Kolon sisustamisessa tuli loppukiire. Olihan tulossa suuret juhlat. Työ teh- tiin miehissä ja tulos oli sellainen, että kyllä sinne viitsi sitten jo vie- raitakin kutsua.

Kaskenkaatajien lipun lahjoitti äitivartio Kaskikaisat

Lippukunnan suureksi juhlaaksi muodostuikin sitten oman lipun saaminen. Sen hankkiminen oli pantu vireille HSP:n yhteisessä VN:ssä jo vuoden -64 alussa. Sen monivaiheinen suunnittelu ja valmistus oli vienyt aikaa yli 2 vuotta, mutta ilo oli sitä suurempi, kun se vihdoinkin valmistui.

Lippuselityksessä sanotaan, että siinä on "sinisessä lippukankaassa keskellä punainen tulenliekki, jonka takana ristikkäin kaksi hopeanväristä kirvestä ja lipputangon puoleisessa yläkulmassa hopeanvärinen partiolilja".

Lipun lahjoitti lippukunnalle oma äitivartio Kaskikaisat, joka oli ripeällä toiminnallaan saanut rahat kasaan varsin lyhyessä ajassa. Lippu nautattiin juhlallisesti omassa kolossa asiaan kuuluvien puheiden ja rituaalien 15.4.66. Lahjoittajien edustaja rouva Mirja Eskola sanoi: "Kaski on kaadettu, viljely voi alkaa. Lipun kirveet muistuttavat teitä toimeen tarttumisesta, liekki uskon liekistä. Viitoittakoon tämä lippu teille tien, jolla palaa taivaan tuli." Lpkj Ville kehotti lopuksi: "Seuratkaamme nyt lippuamme partiolaisen tavoin". Lipun vihki Hämeenlinnan kirkossa HSP-lippukuntien yhteisessä juhlassa 17.4.66 piispa E.G. Gulin. x

Kunniakäynnillä sankarihaudoilla ja marssilla kirkkoon saatiin nyt ensimmäisen kerran seurata omaa lippua. Keväällä osallistuttiin vielä useamman vartion voimin HSP:n Jaskan ja Solmun lenkeille, jossa Kotkat saavuttivat Solmun lenkin mestaruuden.

Suureksi menestykseksi muodostui oma kesäleiri Lopen Kalatonlamilla 11.-18.7., samalla paikalla, jossa jo HSP-lippukuntakin oli kerran leirinsä järjestänyt. Leiriä edelsi parin päivän rakennusleiri pienemmällä joukolla ja sitten viikon mittainen vartiroleiri ja vähän lyhyempi kolkkaleiri. Parhaimmillaan vahvuus oli 25 leiriläistä.

Sen johti Ville, apunaan Solmu, Kapu, Rami ja kolkkajohtajaisarukset Lea, Riitta ja Pirkko Viitanen. Lippukunta osallistui tällä leirillä myös piirin leiri- ja Ilves-kilpaan, sijoittuen aivan lähelle kärkeä. Kaksi poikaa sai II lk valmiiksi ja taitomerkkejä suoritettiin vallan tavattomasti. Oma leirilaulukin kaiku nuotiolla.

Syyskauden -66 alussa Ville kirjoitteli pojille innostavia tietoita alkavasta toiminnasta ja jakoi tehtävät johtajiston kesken. Nyt perustettiin uusi ep-vartio Erä-Korpi ja tehtiin vanhimista kolkista uusi pp-vartio Kärppä. Vartiota innostettiin HSP:n vartioiden väliseen toimintakilpailuun.

Kokin taito on leirin tärkeimpiä

Toiminta parvessa ja vartioissa oli vilkasta. Kotkat kävivät myös piirin kisoissa Toijalassa, muutamat pojat suorittivat HSP:n suunnistuskurssin ja vielä useammat osallistuivat suunnistuskilpailuun. Kirkossa käytiin koko lippukunta yhdessä ja vuosikokouksessa jaettiin paljon suoritettuja merkkejä. HSP:n vj-kurssin kävi 4 poikaa, Erä-Korpi suorittivat eräpojan kokeen, 6 poikaa Ramin järjestämän nahka-askartelukurssin ja 9 poikaa HSP:n ensiapukurssin.

HSP:n vartioiden välisen toimintakilpailun voitti Ilves ja kun lippukuntaan tuli myös kolmas, viides ja yhdeksäs sija, voitti Kaskenkaatajat lippukuntienkin välisen ottelun.

Kun piirin vj-käräjille Tampereelle koottiin 3.12. HSP-lippukunnista ja Ilvespartioista suuri joukko vj:ia ja vj:ia, kaskenkaatajiakin oli matkassa 5 poikaa. Itsenäisyyspäivänä osallistuttiin kunniakäyntiin sankarihaudoilla ja nuorten Itsenäisyyspäivän juhlaan keskuseurakuntatalossa. Kaskikaisat järjestivät omat joulumyyjäiset. Lippukunnan kassaa kartutettiin syksyn mittaan myös paperinkeräyksellä, lehtitilausten hankinnalla ja joulupukkipalvelulla. Uusi Vuosi otettiin vastaan iloiseen tyyliin jo toisen kerran Loimalahdessa. Erinomaisen näyttävä toiminta palkittiin myös järjestön VJN-kilvassa 12. sijalla.

Lippukunnan vahvuus oli kasvanut uudestaan, niin että vuoden lopulla oli 61 jäsentä, joista muodostui kolkkaparvi, 5 pp-vartiota, ep-vartio, johtajisto ja VN:n lpk-jaosto. Lisäksi toimi äitivartio Kaskikaisat.

Vuosi -67 toi suuria muutoksia lippukuntaan. Ville ei viritellyt vuoden alussa enää uusia suunnitelmia, sillä hän osti keskeneräiseksi jääneen talon

Siirin kylästä ja hänellä poikineen olitaita yllin kyllin sen valmiiksi rakentamisessa.

Vanhempainneuvosto sai taas kiireellistä tehtävää, jossa se onnistuikin. Jo 13.2. pidetyssä lippukunnan ylimääräisessä kokouksessa Ville luovutti lippukunnanjohtajan tehtävän Sakulle (Sakari Savola), joka oli tullut tutuksi aikaisemmin Merivarikon Metsäsissien johtajana. Villeä kiitettiin kauniisti päättyneestä railakkaasta kaudesta lippukunnan historiassa.

Lippukunnan johtajistoon oli liittynyt syksyn mittaan myös Matti (Lähtevänoja), joka oli avustellut silloin tällöin jo aikaisemminkin, ja Lea Viitassen sisarusket Riitta ja Pirkko kesäleiristä alkaen.

Toimintasuunnitelma kevätkaudeksi tehtiin vahvasti HSP:n yhteistoimintaan tukeutuen, mutta esim. hihtokilpailuihin Visakankaalla ja Kanta-Hämeen Partiolaisten Hiljaisille Päiville osallistui vain muutama poika. Johtajien sijaan työllistä erikoisesti koko poikajärjestön suuret talvikisat, jotka järjestettiin Hämeenlinnassa 4.-5.3. Solmun johdolla.

Ville ei jättänyt rakennuskiireittensäkaan keskellä partiointia kokonaan keuhkourssin, joka järjestettiin piirin toimesta Taka-Hätilässä pääsiäisviikolla. Huhtikuun alussa Siiristä alkoi kuulua koku-uutisia. Villeltä tuli kirje, jossa kerrottiin, että he olivat perustaneet uuden pp-osaston nimellä "Siirin Sissit" ja pyysivät nyt päästä Kaskenkaatajien siipien suojelukseseen itsenäisenä osastona. Sehän oli tietysti iloinen uutinen eikä kenelläkään voinut olla mitään sitä vastaan, että Kaskenkaatajat kasvoivat tälläkin tavalla.

Kevätkauden toimintaa leimasi jo pitkällä tähtäyksellä HSP:n 10-vuotisjuhla, jota vietettiin keskuseurakuntatalossa 16.4.67. Myös Kaskenkaatajat olivat mukana täysilukuisesti, kuinkas muuten. Tapaus jäi mieleen hohdokkaana voimannäyttönä, mutta kerrottakoon siitä toisessa yhteydessä enemmän. Myös kunniakäyntiin sankarihaudoilla ja paraatiin osallistuttiin perinteiseen tapaan.

HSP-lippukunnilla oli ollut koko kevätkauden kestänyt vartioiden välinen toimintakilpailu, jossa pari Kaskenkaatajien vartiota oli ennen viimeistä koitosta, Jaskan ja Solmun lenkkiä, kaksoisjohdossa. Näissä pt-kilpailuissa, jotka toteutettiin Hämeenlinnan alueen kilpailujen yhteydessä, samat vartiot eivät menestyneet kuitenkaan enää yhtä

hyvin ja niin toimintakilpailun lopputuloksissa Kotka oli viides ja Kärppä seitsemäs.

Juhlavuosi kun oli, lippukuntien kesäleirit koottiin yhteen ja tehtiin iso 10-vuotisjuhlaleiri RAIVIS Hauhon Juntalan kylän Iilijärvelle 1.-8.8. Kaskenkaatajat saivat (niinkuin muutkin lpk:t) oman leirialueen ja rakensivat leirinsä Ramin ja Matin johdolla. Muita johtajia olivat Kalle ja Pekka Purhonen, Olli Tuomi ja Lasse Lähtevänoja. Vartiroleirillä oli kolmessa vartiossa 22 poikaa ja kolkkaleirillä Lean ja Riitan johtamina 8 poikaa, joten Kaskenkaatajien vahvuus oli parhaimmillaan 40 leiriläistä. Lippukunnan esiintymisen leirin yhteisissä tapahtumissa oli monella tavalla näkyvää. x

Syystoiminta käynnistyi parvessa ja vartioissa totuttuun tapaan, mutta yhteistoiminta muiden lippukuntien kanssa jäi vähäiseksi. Oma maastojuoksukilpailu järjestettiin Ahvenistolla, kolme poikaa kävi HSP:n vj-kurssin ja kaksi poikaa piirin järjestämän lippukunnan-virkailijakurssin. Kaupungin kaikki lippukunnat järjestivät Suomen itsenäisyyden 50-vuotisjuhlan merkeissä yhteisen Itsenäisyyspäivän juhlan Raatihuoneella, jossa Kaskenkaatajatkin olivat mukana joukon jatkona. Repa (Reijo Sinkkonen) sai HAPP:n II lk ansiotunnuksen.

Lippukunta oli kasvanut sinäkin vuonna, ollen vuoden lopulla vahvuus jo 69 jäsentä, mutta se jäi väliaikaiseksi, sillä Siirin Sissit itsenäistyivät Vanajan Seurakunnan lippukunnaksi nimellä Wanajan Ilves. Vuosi päätettiin jälleen jo perinteeksi muodostuneeseen Uuden Vuoden vastaanottajaisiin, tällä kertaa Ristimajalla.

Vuosi -68 alkoi vähän laimeasti. Parvi ja vartiot toimivat kyllä omilla oloillaan, mutta lippukunnan yhteistä toimintaa ei paljon saatu syntymään.

Kesäleiriä lippukunta suunnitteli ensin ihan omin voimin, mutta lopputulos oli, että kolme lippukuntaa, Kaska, Tuva ja Hälli saivat yhdessä kasaan vain Mini-leirin Jänisjärvelle 5.-12.8.68. Sille osallistui kaskenkaatajia 3 partiopoikaa ja muutama kolkk.

Syksy jatkui samaan malliin. HSP:n paperinkeräyksessä oltiin vielä mukana melkoisella joukolla, mutta esim. vj-kurssille osallistui vain yksi poika. Lippukunnan johtajisto antoi kyllä vahvan panoksen järjestön pt-mestaruuskisoissa, jotka järjestettiin Hämeenlinnassa 5.-6.10. Olihan koko kilpailun johtajana jälleen Solmu ja harmaan sarjan johtajana Matti ja kaikki muutkin miehet jossain tehtävässä.

Pukkivalvelu saatiin vielä onnistumaan niinkuin ennenkin, vaikka osa vartiosta oli sammunut. Tarkkaa tietoa lippukunnan vahvuudesta siltä vuodelta ei ole säilynyt.

Uusia syntytyksiä

Vuosi -69 toi jälleen uutta tuulta purjeisiin. Saku pyysi eroa lippukunnanjohtajan tehtävästä. Taas tarvittiin uusi mies. Ja löytyihän se. Martti Salmela oli ollut aikaisemmin jo vuoden Lieskaveljien lippukunnanjohtajana vuosina 66-67 ja muuttanut sitten Kaurialaan rakentamaan omaa taloa. Nyt hänet saatiin innostumaan uudelleen, tällä kertaa Kaskenkaatajien riveihin. Apulaisiksi hän sai lippukunnassa jo johtajapartiolaisiksi kasvaneet Repan (Reijo Sinkkonen) ja Ollin (Tuomi). Parvenjohtajiksi värvättiin nuoret tytöt Leena Juusela ja Arja Lehmus.

Heti alkajaisiksi Martti järjesti pojille linja-autoretken Valion jäätelötehtaalle Turenkiin. Kun "viidakkoradio" alkoi toimia, auto oli täynnä kuin "turusen pyssy" sekä entisiä että tulevia kaskenkaatajia. Niin kaadettiin ja syyteltiin rytisten uutta kaskea. VJN alkoi kokoontua ahkerasti Martin kotona ja metsissä alkoi kahista ja rapista, milloin missäkin. Meno oli railakasta ja siitähän pojat pitivät. Lippukunta alkoi uuden kasvun.

Myös HSP:n yhteistoiminnassa haluttiin olla edelleen mukana, vaikka oma toiminta olikin aina etusijalla. Karhut ja Pantterit osallistuivat HSP:n vartioiden väliseen toimintakilpailuun, olttiin hiihtokilpailuissa Visakankaalla, 3 poikaa hyvän käytöksen kurssilla ja 7 poikaa HSP:n talvileirillä Ristimajalla.

HSP:n ensimmäiselle Hakavartio-leirille Vaholammilla osallistui yksi vartio, samoin Jaskan lenkille. HSP:n Yrjön-päivän juhlassa pari poikaa antoi lupauksensa jne.

Oman lippukunnan toiminta veti vielä paremmin. Kotiseuturetkeillä Merven kartanossa Hattulassa oli 30 poikaa. Siellä pidettiin pienet taitokilpailutkin. Kinkereillä omassa kolossa 26.3. oli koolla koko lippukunta.

Kun kesäleiri järjestettiin sinä vuonna HSP:n yhteisenä Säärjärvellä 28.7.-4.8., kaskenkaatajia oli tällä leirillä Esa Runilan johtamina vartiot Karhu ja Kärppä, yht. 12 poikaa ja muutama kolkka, joiden johtajina Leena ja Arja. x

Syyskaudella innostus kasvoi yhä. Muidenkin kanssa yhteisissä tapahtumissa oltiin nyt suurella joukolla, kuten esim. kerho- ja partiopoikien yhteisissä urheilukilpailuissa Kaurialan kentällä, kehitysvammaisten hyväksi järjestetyssä paperinkeräyksessä, vj-kursilla ja Itsenäisyyspäivän juhlassa keskusseurakuntatalossa.

Parhaiten pojat nauttivat kovimmasta partioinnista niillä lukuisilla retkellä ja muissa koulutustilaisuuksissa, joissa oltiin vain omalla porukalla. Niihin kun liittyi useimmiten joku yllättävä juju, joka ensin otettiin hyvinkin tosissaan, ennenkuin alettiin tottua siihen, että niiden takana oli tavallisesti vain Martin huumorintäyteinen pila, jos ei aina niin kovin kesykyään.

Lippukunta oli kasvanut vuoden mittaan jo lähes entiseen vahvuuteensa. Uusia vartioita oli syntynyt ainakin Pantteri.

Vuosi -70 kului pääasiassa retkeilyn merkeissä. Jo edellisyyksynä oli toimintaan liittynyt uudelleen Vernu (Erkki Venesjärvi), entinen Erä-Ahma, nyt partiujohtajana. Hän sai tehtäväkseen poikien maastokoulutuksen ja ohjaamisen ja olikin ahkerasti metsissä poikia tapaamassa ja opettamassa.

Vanhimmat pojat Karhu- ja Pantteri-vartioista siirtyivät eräpojiksi. Loput yhdistettiin Repo-vartioksi. Yhteisinkin tapahtumiin osallistuttiin aktiivisesti. Kirkossa käytiin B-P:n päivänä, HSP:n talvileirillä Kankaisis-

Linnut saivat asun toja

Tämä oli Matin erikoisalaa

sa oli 11 poikaa, paperinkeräykseen osallistuttiin voimalla ja Solmun lenkillä Revot saavuttivat HSP:n mestaruuden.

Mattikin innostui jälleen mukaan ja järjesti luontovuoden tempauksena kevättalvella linnunpönttötalkoot. Jokainen vartio rakensi oman urakkansa pönttöjä, jotka käytiin sitten ripustamassa yhtenä keväisenä iltana Aulangon Camping-alueen puihin. Vuokralaiset asuttivat ne tuota pikaa.

Vuoden suurin tapaus oli poikajärjestön viimeinen suurleiri SOMPIO Saariselällä Lapissa 5.-13.8. Kaskenkaatajia oli HSP:n muodostamassa Ahopää-leirilippukunnassa 7 poikaa. x

Syksy elettiin Sompion jälkitunnelmissa ja enimmäkseen vain parven ja vartioiden omassa riennossa. Lippukunnan yhteistoiminta ja osallistuminen HSP:n toimintaan jäi melko vähäiseksi, kun Martin aika ei riittänyt enää sen pyrittämiseen samassa määrin kuin edellisenä vuotena. Vuoden lopulla hän pyysikin eroa koko lippukunnanjohtajan tehtävästä.

Jäsenmääräkin väheni jälleen jonkin verran, kun vanhimmat pojat alkoivat tippua lippukunnasta.

Vihurit viriä viertämässä

Lama ei päässyt tällä kertaa pitkään vaivaamaan, sillä jo vuoden -71 alussa saatiin jälleen uusi mies remmiin. Kun VN:ssa oli käsitelty lippukuntien johtajapulaa, tarttui Veksi (Veikko Lindroos, LiVe:n edustaja VN:ssa) heti asiaan ja puhui alaisensa työnjohtaja Unskin (Usko Vuorinen) "ympäri" ja niin sai Kaskenkaatajat jo kuudennen lippukunnanjohtajan uutta kaskea kaatamaan. Unski on itse kertonut jälkeensä, että varsinaisesti hän sisuuntui heidän taloyhtiön hallituksessa samaan aikaan sattuneesta kaunauksesta, kun naapurit pitivät suukopua talon murrosikäisten poikien vähän äänekkäästä ja muutenkin railakkaasta elämäntavasta. Hän sanoi tokaiseensa näille: "Tehän olette itse kuin pikkupoikia, kun kyttäillette heidän tekemisiään nurkan takana. Poikia pitää morjentaistaa niinkuin ketä tahansa tasavertaistaan." Vei seuraavana iltana koko poikasikin lähellä olleeseen Kaskenkaatajien partiokoloon ja siitä se alkoi.

Oli Unskilla omaa partiotaustaakin. Hän oli ollut jo poikavuosinaan Toijalan Eräveikoissa, viimeiset vuodet vartiointajohtajana, joten homma lähti heti sujumaan. Innokkaimmat johtajatoverit hän sai Skippystä (Seppo Seppälä), joka oli jo silloin johtajapartiolainen, ja Joksista (Jouni Lehtoranta), joka oli vielä vj, mutta kasvoi pian jpk:ksi. Muita nuoria johtajia olivat edelleen Vernu ja Olli sekä parvenjohtaja Arja Lehmus. Myös Matti tuli entistä enemmän mukaan aktiivijohdajaksi ja tarpeen tullen muitakin isä mukaan vetämään.

Alkuvuosi meni lippukunnan sisäisen rakenteen uudelleen muokkaamisessa. Vartioita oli rakenneltava uudelleen ja johtajistonkin työnjaossa löydettävä uusia "rooleja". Siitä se kuitenkin alkoi taas sujua ja toiminta vilkastua.

HSP:n yhteistoimintaan osallistuttiin sinä kevätkautena mm. Kanta-Ameen Poikapäivään, paperinkeräykseen, kunniakäyntiin sankarihaudoilla, PARTIO 71 -näyttelyyn Ahvenistollä, jossa Kaskenkaatajien osana oli rakentaa huvilaavu ja rakovalkea ja Solmun lenkille, jonka tekijänä oli Unski ja ratamestarina Matti ja jossa Ahma sijoittui toiseksi.

Elettiin aikaa, jolloin tyttö- ja poikajärjestöt alkoivat hankkiutua yhteen "pesään" ja siitä haluttiin saada vähän esimakua, niinkuin kokeeksi. Kaskenkaatajien nuoret johtajapojat olivat jo käyneet jonkinlaista "vispelinkauppaa" samanikäisten Liekkityttöjen kanssa (saaneet sieltä mm. kolkkaajohtajia) ja

sehän kävi yhteen järjestönkin suunnitelmien kanssa kuin vakka ja kanssi. Kun järjestöltä tuli tiedustelu, missä olisi halukkaita lippukuntia yhteislippukuntakokoukseen, Kaskenkaatajat pitivät kiirettä ehtiäkseen ensimmäiseksi Hämeenlinnassa. Niinpä VN:n lpk-jaoston kokouksessa 30.6.71 allekirjoitettiin anomus, joka tuli pian hyväksytyksi. Siitä se alkoi.

Heti ensimmäiseksi pantiin pystyyn oma kesäleiri Sääjärvellä 28.7.-3.8. jossa kahden poikavartion ohella oli myös tyttövärtio. Kolkatkin pääsivät pariksi päiväksi. Sen johtivat Unski ja Matti kahdestaan, emäntänä Unskin rouva Ritva Vuorinen. Parhaimmillaan leirin vahvuus oli 22 leiriläistä ja kaikki onnistui vallan mainiosti. Pahimmat ennakkoluulot oli voitettu.

Syyskausi aloitettiin uutta intoa puhuen. Toimintasuunnitelmaan otettiin aivan uusiakin ideoita. Unski järjesti mm. polkupyöräsuunnistuskisan, johon haastettiin muutkin HSP-lippukunnat. Erikoisena palvelutempauksena järjestettiin talkooilta vammaisten leiri- ja lomakoti Ilonpisan puiston kunnostamiseksi.

HSP:n yhteistoimintaan osallistuttiin vj-kurssilla ja Itsenäisyyspäivän juhlaan, johon järjestettiin myös kuljetusapua vanhuksille.

Lippukunnan taloutta kohennettiin sekä omalla että osuudella HSP:n paperinkeräykseen ja varsinkin joulumyyjäisillä omassa kolossa, johon myytävää tekivät sekä Kaskikaisat että pojat itse. Uusi vuosi otettiin vastaan Ristimajalla, jo perinteisellä tavalla. Matkassa oli runsaasti myös vanhempia ja niin 7 lupausantajaa sai ikimuistettavat puitteet juhlahetkeensä.

Lippukunta oli kasvanut jälleen entiseen vahvuuteensa. Virallinen jäsenmäärä oli 48, josta muodostui kolkka-parvi, 3 pp-vartiota, 1 pt-vartio, johtajisto ja VN:n lpk-jaosto, lisäksi äitivartio Kaskikaisat.

Vuosi -72 alkoi jo vakiintuneen parvi- ja vartiotoiminnan puitteissa. Lippukunnan sisäistä yhteistoimintaa pyrittiin yhä vahvistamaan. Ensimmäiseksi järjestettiin oma talvileiri Kesijärvellä 26.2.-1.3. leirinjohtajana Matti. Kun matkassa oli nyt myös tyttöjä, jotka eivät olleet koskaan ennen kokeneet mitään vastaavaa, joutuminen korpeen keskellä talvea, syvään hankeen ja kovaan pakkaseen, ei ollutkaan yhtäkkiä niin ihastuttavaa kuin millaiseksi se oli kotona lakanoiden välissä kuviteltu. Viluhan siinä tuli katsellessa, kuinka johtajat ja suuremmat pojat panivat teltan pystyyn. Mutta kun kamina

saatiin hehkuvan punaiseksi, elämä metsässäkin alkoi sentään onnistua. Tämän kovan leirin koki 18 kaskenkaatajaa.

Susi-vartio sai edustaa lippukuntaa HSP:n Hakavartio-leirillä ja Hämeenlinnassa järjestettyjen valtakunnallisten Raittiuspäivien kaupunkikisassa. Pääsiäisen alla järjestettiin omassa kolossa Hiljaisen viikon lauluilta, jossa vierailleen kitaristin säestyksellä laulettiin pääsiäisaiheisia hengellisiä lauluja ja nuorten "veisuja". Tyttöjen myötä saivat lippukunnan juhlahetket uutta sävyä. Niitä olivat esim. lupauskuntojuhlat, jolloin vanhemmatkin täyttivät kolon usein tungokseen asti.

Hämeenlinnan partiolaisten kevätkatselmuksessa PARTIO 72 Ahvenistolla Kaskenkaatajat saivat kunniamerkkejä: Skippy II lk Mannerheim-soljen ja Matti HÄPP:n hopeisen ansiomitalin. Kevään Solmun lenkille osallistui kaksi vartiota. Repo selvisi toiseksi, Susi neljänneksi.

Omaa kesäleiriä ei sinä kesänä järjestetty, kun oli suurempiakin tarjolla. 7 poikaa osallistui HSP:n leirille Hattulan Visaniemessä ja 13 poikaa HSP:n ja LiTy:n yhteiselle Lapin vaelukselle. Töitä vaellusta varten tehtiin kovasti koko kevätkausi. x

Syyskausi alkoi suurella innostuksella heti Lapin vaelluksen jälkeen. Kolkka-johtajaksi "lainattiin" nyt Liekkitytöiltä Manno (Marjo Talpiainen) ja muutkin lippukunta veti uutta väkeä, muutaman eräpojan myös Lieskaveljistä, jossa ei siinä vaiheessa mennyt oikein hyvin.

Suomu-joen ylitys oli jännittävää

Matti hommasi lippukunnan käyttöön partiokämpän Sääjärveltä. Sen olivat aikanaan rakentaneet Wanajan Metsänkävijät, mutta lippukunnan samuttua Rosenlew Oy, jonka maalla kämpä sijaitsi, vuokrasi sen nyt Kaskenkaatajille. Vuosivuokraksi sovittiin 10 pojan työpäivää. Kämpä oli tuttu jo aikaisemmilta leireiltä. Nyt sinne järjestettiin yöretkiä. Lippukunnan toiminnassa alkoi olla hohtoa, joka vaikutti myös HSP:n yhteistoimintaan.

Kaskenkaatajia alkoi näkyä joka paikassa. Piirin suurilla Partiokinkereillä Ristimajalla 14.-15.10. oli kaskenkaatajia jopa "vetäjiksi" asti, HSP:n vj-kurssilla samassa paikassa 6 poikaa, kouluttajana Skippy, samoin I lk koulutusryhmässä ja ensiapukurssilla. Rattirikiemukkaaksi muodostui lippukunnan uinti- ja kotiseuturetki Hyvinkään Sveitsiin.

Lippukunnan kokokin oli yhä kasvanut tänä erinomaisen vilkkaan toiminnan vuotena, ollen virallinen vahvuus vuoden lopulla 57, josta muodostui kolkka-parvi, 3 pp-vartiota, 1 pt-vartio, valeltajaryhmä, johtajisto ja VN:n lpk-jaosto.

Vuosi -73 oli lippukunnan 10-vuotisen toiminnan juhluvuosi. Heti alkuun otettiin urakaksi kaksi kovaa tehtävää. Lippukunnan talvileiri järjestettiin Sääjärvellä 24.-28.2. Kun kolkatkin saivat olla pari päivää (kämpässä), vahvuus oli parhaimmillaan 35 leiriläistä. Päivät kuuluivat rattaosasti mainioilla hankikeleillä hiidellen ja kisaillen ja - polttopuita pilkkoen. Vartiokisa HSP:h, LiTy:n ja JaPö:n

Lippukunnanjohtajat kolmessa polvessa

vartioille järjestettiin niinkään Sääjärvellä kuukautta myöhemmin. Sen voitti lippukunnan oma Susi-vartio, kolmantena Ahmat.

Uutena ideana käväistiin vierailulla Pertulan Samoojien illanvietossa. Partioviikon päätteeksi järjestettiin Urjon Eränkävijäin kanssa yhteiset Yrjön Läksäiset Ahvenistolla, osallistuttiin kolkkien Laskiaistapahtumaan Aulangon ulkoilumajalla, ryhmänjohtajien kevätretkelle Turussa, kolkkien retkellä Räyskälässä ja Hämeenlinnan partiolaisten kevätnäyttelyyn PARTIOTEMPAUS 73 Ahvenistolla. Nyt oli Joksni vuoro saada II lk Mannerheim-solki. Sudet kävivät Solmun lenkillä ja 5 poikaa suoritti opaskurssin ja toimi oppaana valtakunnallisilla lähetyshuilla.

Juhlavuoden päätapahtumaksi päätettiin järjestää suuri HSP:n, LiTy:n ja Wall:n yhteisleiri Sääjärvellä 2.-8.8.73 Kaskenkaatajien isännöidyssä. Koska valtaosa leiriläisistä koostui HSP-lippukunnista, päävastuu leiristä tuli tämän kirjoittajalle, mutta vartioleirin johtivat Matti, Unski ja Skippy, vuorosysteemillä, joukkueenjohtajina Mara (M-L Eerola, LiTy), Iikku (Iiris Niemi, Wall) ja Joksi.

Vartioleirin vahvuus oli 33. Kolkka- ja tonttuleiriä johdin minä Sinetan (Silvenoinen, LiTy) kanssa, apunamme kolme nuorta parvenjohtajaa. Meitä oli 25. Emäntinä olivat nuoret johtajat Maija Turkki ja Päivi Ojansuu. Koko leirin vahvuus oli näin 60.

Vartioleirillä tytöt ja pojat ottivat nyt ensi kertaa mittaa toisistaan, niin varsinaisella leirillä kuin yöretkelläkin. Vierailupäivästä jumalanpalvelukseen, juhliseen, iltanuotiointiin kaikkineen muodostui Kaskenkaatajien 10-vuotisjuhla, jossa Unskin rintaan kiinnitettiin SPJ:n rautainen ansiomitali.

Tämä oli lippukuntiemme ensimmäinen suurempi yritys järjestää yhteinen leiri tytöille ja pojille. Hyvin siinä onnistuttiinkin. Myös tonttujen ja kolkkien leiri oli varsin itsenäinen omalla ohjelmallaan. Sekin todettiin hyväksi ratkaisuksi. Olimme kokeneet uudenlaisen hienon partiolaistyön.

Syksyllä keskitettiin kaikki voimat Sääjärven kämpän kunnostukseen. Seurakunnalta anottiin erityismäärärahaa. Tarvikkeita saatiin osin myös lahjoituksina. Lämpöeristys tehtiin vesikattoon kiinni, että saatiin "parveenkin" majoitustilaa. Remontti jäi siltä syksyiltä vähän kesken, mutta kämpä palveli jo niinkin yhä lisääntyvää retkitoimintaa.

Syksyllä pelattiin Kaskenkaatajien aloitteesta lippukuntien välistä lentopalloarjaa keskusseurakuntatalon voimistelusalissa ja järjestettiin HSP:n suunnistuskilpailut Sääjärvenellä.

Kaikesta menestyksestä huolimatta lippukunta menetti syyskaudella jäseniään. Mm. yksi vartio hajosi kokonaan. Nyt järjestettiin jälleen omassa kolossa joulumyyjäiset ja mainostettiin samalla lippukuntaa, tarjoten uusille pojille mahdollisuutta liittyä mukaan.

Vuosi -74 otettiin vastaan entistä kovemmin haastein. Tytöt ja pojat olivat varttuneet jo siinä määrin, että aivan tavanomainen toiminta ei tuntunut enää tyydyttävän. Myös hyvin alkanutta yhteistoimintaa Liekkityttöjen kanssa haluttiin jatkaa. Ensimmäiseksi järjestettiin HSP:n ja LiTy:n yhteinen talvileiri Ristimajalla 23.-26.2. Siellä oli kaskenkaatajia Skippyn ja Joksins johdolla 14 eli hyvin täyteen ahdettu teltallinen.

Nämä kotoiset olosuhteet eivät enää kuitenkaan riittäneet. Unski hommasi nyt Enontekiöltä, aivan Norjan rajan tuntumasta Pöyrisjärven rannalta, tukikohdaksi pienen kalastajien kämpän. Siihen saatiin ahtaasti mahtumaan ne 15 kaskenkaatajaa, puolet tyttöjä, puolet poikia, jotka matkaan uskaltautuivat.

Ensin ajeltiin kolmella autolla Näkkälän kylään ja siitä hihtään noin 20 km perille, kaikki varusteet rinkoissa ja ahkioissa mukana raahaten. Jo matkalla nähtiin lappalaisia porotokkia paimentamassa ja kun perille päästiin, nämä tulivat moottorikelkoilla heti tulijoita katsomaan. Siinä saivat tytöt ja pojat retkijaluakin oikein Lapin tyyliin. Siellä hiihdeltiin ja samoiltiin, tehtiin lumimajoja ja käytiin Termisvaaran huipulla.

Urakka kävi kyllä voimille, mutta ilta kalamiesten poronkärityksellä ja kaikki jännittävät kokemukset näissä primitiivisissä oloissa oli niin voimakas elämys, että tippa silmässä, sydän Lapin "jäätäneenä" sieltä pois lähdettiin.

HSP:n ja koko kaupunginkin partiolaisten yhteistoiminta oli sinä vuonna hyvin vähäistä. Keväällä käytiin vain sankarihaudoilla. HSP:n kesäleiri senään järjestettiin Sääksmäen Pohjan kartanon rantakalliolla. Kaskenkaatajia oli mukana 9 poikaa.

Syksyllä paneuduttiin uudella puhdilla Sääjärven kämpän kunnostukseen. Rahaa hankittiin nyt omatoimisesti järjestämällä mm. Mikko Kaloinen Oy:n Kettulan sahalla siivoustalkoot ja niin kämpä saatiinkin vihdoin täyteen kuntoon.

Lapin viimassa ei nuotiokaan paljon lämmittä

Marraskuussa suoritettiin vuotuinen kämpän vuokra, perkaamalla muutama hehtaari Harvialan kartanon metsää.

Tavanomaisen parvi- ja vartiotoiminnan ohella järjestettiin kololla syksyn aikana myös pöytätennissarjat ikäluokittain. Vj-kurssin kävi kaksi ja ensiapukurssin kuusi kaskenkaatajaa. Joulujuhlaa vietettiin veljeslippukuntien kanssa yhteisenä.

Lippukunta oli kasvanut vuoden aikana jälleen niin, että vuoden lopulla siinä oli 2 kolkkaparvea, 2 pt-vartiota, 2 pp-vartiota, 1 ep-vartio, johtajisto ja VN:n lpk-jaosto sekä äitivartio Kaskikaisat.

Vuosi -75 alkoi "paperisodalla". Paperinkeräystä harrastaneilla urheiluseuroilla, lippukunnilla ym. ryhmillä oli tullut kiistaa keräysvuoroista. Unski otti nyt aloitteen käsiinsä ja kutsui kaikki osapuolet neuvottelemaan tilanteesta. Vielä toisenkin kokouksen pidettyään neuvottelijat saivat vihdoin aikaan sopuratkaisun. Vuorolista tehtiin vuodeksi eteenpäin. Ensimmäinen vuoro tuli HSP:lle ja siinä Kaskenkaatajat olivat tietysti innolla mukana.

Johtajisto otti kontaktia myös seurakunnan sisäpiireihin, haastaen papit ym. työntekijät lentopallo-otteluun, luullen "pesevänsä" nämä helpolla, mutta saivatkin tehdä töitä toisissaan, ennenkuin voitto helittiä täpärästi 3-2.

Myös Perttulassa vierailtiin jälleen ja osallistuttiin HSP:n ja LiTy:n uuden-

laiseen vj- ja jj-koulutusleiriin "inkkarisotaan". Kaskenkaatajien osuus Joksins johdolla oli 7 poikaa ja leirin emännöys. Oma talvileirikin järjestettiin Sääjärvenellä Joksins johtamana.

Kevättalvella alkoi tapahtua myös sellaista, joka oli käydä kohtalokkaaksi koko lippukunnalle. Pojat, jotka Unski oli aikanaan lippukuntaan saanut, olivat kasvaneet jo eräpoikaikään. Lippukunnan railakas toiminta, joka aikuisten johtajien mukana ollessa oli ollut sen vetovoima ja pysynyt oikeilla raitteillaan, sai nyt nämä "isot pojat" innostumaan joskus liiallisuusiinkin ilonpidossaan. Siitä alkoi sivusta seuranneet "pahat kellot" kertoa ja niin Unski joutui selvittämään näitä juttuja poikiensa kanssa jälkikäteen. Tehtävä ei liene ollut aina helppo, mutta Unskille on nostettava hattua hyvin korkealle siitä, että "pyykki pestiin" aina omassa pesässä ja juoruilta katkaistiin näin siivet. Muutama poika otti kyllä nokkiinsa ja jätti koko lippukunnan, mutta tilanne pelastettiin siltä erää.

Toiminta jatkui. Keväällä oltiin vielä mukana ryhmänjohtajien kevätretkellä Jyväskylässä ja Pieksämäellä. Partio-polku-tempaukseen Kaskenkaatajat järjestivät yhden rastiin Kaupunginpuistossa, Yrjönpäivänä käytiin sankarihaudoilla ja osallistuttiin suunnistuskoisiin Ahvenistolla.

Unski alkoi väsyä vedettyään lippukuntaa ponnekkaasti ja menestyksellisesti jo lähes viisi vuotta. Hän oli opiskellut samanaikaisesti työtekniikaksi ja pääsi työpaikallaan sellaisiin tehtäviin, jotka ottivat miehen niin kokonaan, ettei aikaa ja voimia jäänyt enää partiolle.

Vaikeuksissakin eteenpäin

Kesän ja syksyn toiminta jäi jotenkin "tuuliajolle", kun lippukunnalla ei ollut enää toimivaa lippukunnanjohtajaa. Myös kolo Parolantie 9:ssä menetetttiin. Säästöpankki otti sen omaan käyttöönsä. Lippukunnan kalusto jouduttiin viemään varastoon Visakankaan seurakuntataloon.

Matti lpkja:na ja Joksi abi-paineittensa alaisena yrittivät pitää lippukuntaa jotenkin kasassa, mutta parvet ja vartiot alkoivat hajota. Vain kaksi vartiota pysyi koossa näin alkaneella mie-ronttiellä, ensin Ilvespartiolta vapaaksi jääneessä kolossa Eino Leinon katu 13 ja sittemmin Parolantie 21 kerhohuoneessa.

Vuosikokouksessa 12.10.75 lippukunnanjohtajaksi valittiin Skippy, mutta hänenkin mahdollisuutensa toimia tehokkaasti olivat varsin heikot. Hän oli mennyt vuoden alussa sotaväkeen ja lähti seuraavan vuoden alussa opiskelemaan, joten kontaktit lippukuntaan jäivät vähäisiksi. Matti yritti auttaa "sivuliipparina", niinkuin hän itse sanoi, mutta lippukunnan yhtenäisyys alkoi horjua.

Kun Lieskaveljet ja Ilvespartio olivat sammuneet täysin jo vähän aikaisemmin, niistä siirtyi nyt Kaskenkaatajiin uusia johtajia: Artsi ja Peppi (Heleniuksen veljekset) ja Kille (Kalevi Kilpi) LiVe:stä, Apa (Arto Niemelä) Häll:stä. Apa kävi vuoden lopulla myös pjeruskurssin. Nämä muodostivat lippukunnassa jo ennestään olleen eräpoikavartion kanssa vahvan vaeltajaryhmän, joka alkoi toimia pääasiassa Sääjärven kämpällä, mutta irtosi samalla melko erilleen muusta lippukunnasta.

Vuosi -76 elettiin hyvin ankeissa olosuhteissa. Toimintaa pidettiin kuitenkin yllä. Lippukunnan omaa arkistoa ei siltä vuodelta ole säilynyt, mutta tiedetään, että ainakin HSP:n ja LiTy:n yhteisellä linja-autoretkellä Hyvinkäällä on ollut 18 kaskenkaatajaa, ryhmänjohtajapäivään on osallistunut pari vartiointajaa, Hakavartio-leirille Ristimajalla Ilveskissa-vartio ja HSP:n kesäleirille Apan johdolla 9 poikaa.

Lippukunta kasvoi kuitenkin syksyllä (todennäköisesti) kahdella uudella vartiolla, koska vahvuus vuoden lopulla oli jälleen 40, josta muodostui 1 pt-vartio, 3 pp-vartiota, vaeltajaryhmä, johtajisto ja VN:n lpk-jaosto.

Vuosi -77 näytti jo toiveikkaammalta. Skippy lähti uudestaan opiskelemaan ja pyysi eroa lippukunnanjohtajan tehtävästä. Nyt valittiin lpkj:ksi Kille (Kalevi Kilpi), joka oli toiminut viimiksi lpk:n rahastonhoitajana ja sihteerinä. Toiminta alkoi vilkastua. Heti vuoden alussa osallistui yksi poika vj-jatkokurssille, yksi ryhmätoiminnan ABC-kurssille, Kärppä-vartio Hakavartio-leirille ja ryhmä Rämä vaelsi suojaakelilla Savukoskelta Saariselälle. Syntyi uusi tyttövartioikin.

Kevään suuri tapahtuma oli HSP:n 20-vuotisjuhla keskusseurakuntatalossa 15.5. Kaskenkaatajien erikoistehtävänä oli juhlavieraiden vastaanotto. x

HSP:n juhlavuosi jatkui juhla-leirillä KIEHISELLÄ Hattulan Visaniessä 28.7.-8.8. Sille osallistui mm. Kille leirivoutina ja 3 poikaa kaskenkaatajia. x

Talviteltan pystytys kävi rutiinilla

Syksyllä tuli Saku (Sakari Savola) uudelleen mukaan ja alkoi kehittää Peltsin (Hannu Peltola, Haukka-vartion vj) kanssa uudenlaista toimintaa nuoremmille vartioidelle. Ahvenistolla järjestettiin luontopolku, johon osallistui kolmen oman vartion lisäksi viisi vartiota muistakin lippukunnista. Sakun johdolla alkoi ilmestyä myös lippukunnan ikkoma lehti KANTO KASKESSA. Lippukunta pysyi koko vuoden suunnilleen samankokoisena.

Vuoden -78 alussa yritettiin aloittaa uutta sudenpentulaumaa (huomaa nimen muutokset), mutta se jäi lyhytikäiseksi. Kun Skippy palasi Hämeenlinnaan, hänet nimettiin heti pt- ja pp-osaston johtajaksi. Näin toimintaan saatiin uutta kiinnostusta. Lippukuntien yhteistoimintaan osallistuttiin jälleen, mm. johtajiston palavereihin, kaksi tyttöä ja kolme poikaa ryhmätoiminnan ABC-kurssille, hiihtokilpailuihin ja neljä eräpoikaa väestönsuojelukurssille.

Lippukunta otti veljeslippukuntien avustamana piiriltäkin suururakan, järjestäen piirin talvimestaruuskilpailut TALVITAWAST 78:n 11.-12.2. Kille kilpailujohtajana, Skippy järjestelysihteerinä ja Matti valvojana. Kilpailupäiväksi sattui ankara pakkanen, mutta ne vietiin kunnialla läpi. Oma talvileiri järjestettiin jälleen Sääjärvelä, tällä kertaa Skippyn johdolla. Leiriläisiä oli 25.

Loppukevällä toiminta oli hyvinkin vilkasta. Vartioiden toiminnan lisäksi oltiin rakentamassa "ystävyyttä yli rajojen" lähetyssaiheisessa illassa kes-

kusseurakuntatalossa, neljä kaskenkaatajaa kävi Lapissa vaeltamassa, kaksi suoritti vj-kurssin, Hakavartio-leirille osallistui Kärpät, saavuttaen toisen sijan, Yrjön-päivänä oltiin partionäyttelyssä Kaupunginpuistossa ja kunniakäynnillä sankarihaudoilla. Muutama johtaja oli ryhmänjohtajien kevätretkellä Satakunnassa ja useampikin paraatissa Tampereella. Killeäkin kättiin vastaanottamaan HP:n hopeista ansiomerkkiä, mutta se jouduttiin toimittamaan hänelle myöhemmin. Kevään lopuksi järjestettiin lippukunnan retki Erämessuille Riihimäelle.

Liekkitytöt järjestivät oman juhlaleirinsä Padasjoen Vähä-Kelkutteelle 31.7.-7.8. ja kutsuivat poikiakin mukaan. Niinpä Kaskenkaatajat ei järjestänyt kesäleiriä, vaan otti kutsun vastaan. Lähtijöitä kertyi kuitenkin vain yksi neljän poijan vartio, jonka Matti sitten leirille vei.

Syksyllä -78 lippukunta sai vihdoin oman kolon Matti Alangan katu 29:ään rakennetusta seurakunnan uudesta talosta. Visakankaalta haettiin entinen kolon pöytä, Eino Leinon kadun kolosta aikoinaan Ilvespartiolle teetetty kaapistojne. Tolmari (Jaakko Kolvoneva) oli muuttanut samaan taloon asumaan ja huomasi, kuinka seuraavaksi rakennettavan seurakuntatalon tontilta kaadettiin suuria poppeleita. Hän piti huolta pojista ja pysyi metsurilta jyrkät istuinpölyt uuteen koloon. Näin lippukunta sai paremmat ulkoiset toimintaedellytykset kuin sillä oli koskaan ollut.

Laumanjohtajaksikin löytyi aikuinen mies Olli Salminen. Näin saatiin myös sudenpentutoiminta uudestaan alkuun. Marraskuussa osallistuttiin HSP:n paperinkeräykseen ja joulun alla hankittiin varoja joulukuusien myynnillä. Ne saatiin Sääjärveltä Harvialan kartanon metsästä vuotuisen kämpänvuokra-talloon yhteydessä.

Alkuvuodesta oli pari vartiota sammunut, mutta vuoden lopulla oli lippukunnassa vielä sp-lauma, 1 pt-vartio, 2 pp-vartiota, vaeltajaryhmä, johtajisto ja VN:n lpk-jaosto.

Luonto ottaa omansa

Vuoden -79 aikana lippukunnan hajoaminen jatkui. Tilanne oli kehittynyt jo parin vuoden aikana sellaiseksi, että lähes aina kun uusi vartio tai lauma syntyi, sen puuhamiehiksi paljastui tavalla tai toisella Peltsi (Hannu Peltola). Hän oli "kirjoissa" edelleen vj, mutta intoa kaverilla riitti paljon enempiäkin. Muutamasta näistä vartiosta tosin sammuvat yhtä nopeasti kuin olivat syntyneetkin, mutta tilalle syntyi aina uusi. Varsinaisista partio-aidoista ei ollut paljon tietoa, mutta ohjelmassa oli aina sen verran hengellistä antia, että se täytti monista puutteistaan huolimatta kuitenkin kristillisen kasvatuksen tehtävää.

Lippukunnan onnettomuudeksi tästä kehittyi viimein ylikämpätön juopa "vanhan kaartin" eli vaeltajaryhmän ja Peltsin "hallitsemien" vartioiden välille, niin että rakentavaa yhteistoimintaa koko lippukunnan kesken ei saatu enää syntymään, eivätkä vartiot osallistuneet yhteistoimintaan missään muuallakaan. Vihdoin näihin alkoi kohdistua myös sen laatuista "evankelioimista", jopa lippukunnan ulkopuolelta, etteivät nekään sitä enää kestäneet, vaan hajosivat yhtä lukuunottamatta. Peltsin oman Haukka-vartion viimeisimmät pojat olivat ottaneet johdon omiin käsiinsä jo edellisenä syksynä ja jatkoivat toimintaa kaikesta huolimatta. Ennen pitkää Peltsi jätti itse koko lippukunnan.

Tässä tuoksinassa Kille, joka oli viime ajat toiminut pääasiassa vaeltajaryhmän kanssa, pysyi lippukunnan vuosikokouksessa 14.10. eroa lpk:n tehtävästä. Myös vaeltajaryhmä hajosi ja jätti suurimmalta osalta lippukunnan. Tilanne näytti niin vaikealta, ettei kukaan suostunut enää lippukunnanjohtajaksi.

Viimeisenä oljenkortena Matti otti jälleen (ties kuinka monennen kerran) tehtäväkseen huolehtia, ettei lippukuntaa päästetty sittenkään täysin sammumaan. Viimeisen vartion johtaja Pekka Laiho tie otti sihteerin tehtävät ja Apa lupasi pysyä rahastonhoitajana, turvaten näin lippukunnan varat. Vuosikokoukset pidettiin edelleen säännöllisesti odotetun aikaa parempaa.

Vaikka lippukunnalla ei mennyt hyvin, oli Haukka-vartiolla vielä elinvoimaa. Kolme poikaa osallistui HSP-lippukunnista koottuun leirilippukuntaan KARELIALLA 1.-10.8. x

Samoihin aikoihin Olli lähti opiskelemaan toiselle paikkakunnalle ja joutui näin jättämään laumansa. Vetävästä toiminnasta jo innoissaan olleet pojat jäivät taas ilman johtajaa. Minun oli nyt tartuttava asiaan virkani puolesta ja onnistuinkin yllättävän helposti löytämään vielä uuden miehen. Yhden pojan isä Kalle Kämi lähti laumanjohtajaksi ja vei onnistuneesti laumaa pari vuotta eteenpäin.

Vuoden päättyessä nähtiin, että kaikkein huolimatta oli saatu säilymään yksi lauma ja yksi vartio. Lippukunta oli yhä hengissä.

Seuraavana vuotena -80 tuli vielä vartion toimintaa tukemaan armeijasta eläkkeelle jäänyt Pekka Jokinen, yritetään käynnistää toistakin vartiota, mutta hänen terveystensä ei sallinut pitkään poikien kanssa metsään lähtemistä, joten hänen panoksensa jäi vähäiseksi. Matti huolehti edelleen Sääjärven kämpästä, jossa ainut vartio sai nyt retkeillä.

Vielä vuosi -81 alkoi samoissa puitteissa kuin edellisenkin. Nyt Haukka-vartio alkoi olla jo vaeltajajäissä, joten toiminta jäi lähinnä retkeilyyn varaan, silloin tällöin. Tekivät pojat sentään vielä viiden vuorokauden vaelluksen Padasjoelle.

Vuoden alussa pidettiin jälleen vanhempien kokous, joka herätteli toiveita uudesta alusta, mutta sekään ei tässä tilanteessa tuottanut toivottua tulosta. Sudenpentulaumakin sammui vihdoin keväteen. Näin lippukunta nukkui vuoden lopulla lähes täydelliseen "ruusuuneeen".

Lupaani parhaani mukaan ...

Uusi kaski

Kun kolo oli ollut lähes tyhjän panttina koko talven, otin syksyllä -82 virkani puolesta ohjaketkäsiini ja aloitin uuden sudenpentulauman. Muissakin lippukunnissamme oli niihin aikoihin saatu sudenpentutoiminta vilkkaaksi aikuisten miesten voimin, joten oli helppo saada syntymään myös yhteistoimintaa laumojen kesken. Pian oli Kaskenkaatajien kolossa taas vilskettä, kun 20 pentua alkoi liikkua siellä säännöllisesti. Uusi kaski oli jälleen kaadettu.

Päästyäni poikien kanssa hyvään alkuun kutsuin vanhemmat koolle. Vanhempainneuvostoon valittiin uudet jäsenet ja vanhemmat lupasivat tulla muutenkin avuksi. Jo samana syksynä järjestettiin lupausenanto- ja joulujuhlat.

Vuosi -83 jatkui samaan tapaan. Muutamat isät veivät poikia retkille ja pojat alkoivat osallistua HSP:n laumojen yhteistoimintaan. Koko lauma osallistui myös Kanta-Hämeen poikapäivään ja perhekerkkoon.

Sinä vuonna alettiin HSP:n sudenpentuleirit pitää Ristimajalla. Näistä ensimmäiseen 15.-18.7. osallistui 12 KasKa:n Gorillaa Reijo Ylämurrin johtamina.

Syksyllä HSP:n sudenpentut tekivät retken Rengon ruokojärvelle. Gorillat olivat voimissaan ja voittivat laumojen

välisen taitokilpailun. Laumailtojen lisäksi järjestettiin myös lupausenanto- ja joulujuhlat.

Vuoden -84 kevätkausi toimittiin yhä yhden lauman puitteissa ja kisailtiin muiden lippukuntien laumojen kanssa voitokkaasti. Loimalahdessa voitettiin talvimestaruus, oltiin linja-autoretkellä Hyvinkäällä ja liikennekilpailussa.

Sen vuotisesta HSP:n sudenpentuleiristä muodostui isä-poika-leiri. Kun vanhimmat Gorillat olivat jo vartioiässä, otettiin mukaan myös isot veljet Ana (Antti Anttila) ja Tommi (Ylämurto) ja perustettiin vartio, joka otti myöhemmin nimekseen Ahma, lippukunnan kunniakkaan perinteen mukaan. Loput pojista olivat varsinaisella sudenpentuleirillä, johtajanaan tällä kertaa Mauri Syväluoto. Koko vahvuus oli 11 kaskenkaatajaa.

Syksy -84 toi sitten uuden nousun lippukuntaan. Kaksi vuotta oli toimittu lähes minun varassani, mutta silloin sain myös nuorisosihteerin tehtävät, enkä voinut sitoa aikaani enää lauman johtamiseen. Kutsuin poikien vanhemmat koolle ja ilmoitin, että nyt on isien tartuttava asiaan tai toiminta loppuu kokonaan. Se tepsii. Petteri (Pertti Hauhia) ja Parta (Raimo Heinonen) lähtivät ensimmäisinä laumanjohtajiksi ja saivat syksyn mittaan muitakin mukanaan. Reijo (Ylämurto) lähti puolestaan leirillä syntyneen vartion tueksi.

Varsin pian innostuivat uudelleen toimimaan myös entiset johtajat Skippy,

Repa (Reijo Sinkkonen) ja Viiksi (Kauko Kontio). Lippukunnanjohtajan valinta oli vielä tulla ongelmaksi, mutta Petteri otti viimein rohkeimpana vakanssin ja sitä mukaa kaikki toisetkin omansa. Lippukunta oli noussut jaloilleensa yhdellä rysäyksellä.

Toiminta käynnistyi voimalla. Laumanjohtajat osallistuivat pikakoulutukseen, vartionjohtajat vj-kurssille, vanhempainneuvostoon valittiin uudet jäsenet jne. HSP:n ja LiTy:n ennätystuloksissa paperinkeräyksessä oltiin voimalla mukana, retkiä tehtiin. Ahmat osallistuivat jo Jaskan lenkillekin Aulangolla. Lupausenanto- ja joulujuhlista tuli entistä innostavampia, kun vanhemmatkin osallistuivat niihin suurella joukolla. Piirin sudaripäivään Tampereella osallistui koko lauma johtajineen ja kunniakäyntiin sankarihaudoilla koko lippukunta.

Vuosi -85 jatkui samaan tahtiin. Vj:t kävivät vj-jatkokurssin, pennut vanhemmineen "tuulettivat turkkia" Loimalahdessa. Kanta-Hämeen poikapäivään Riihimäellä osallistui iskuryhmä. Oma talvileirikin järjestettiin Ristimajalla, vartio teltassa, pennut kämpässä, yhteensä 14 leiriläistä.

Gorillat osallistuivat HSP:n laumojen väliseen jääkiekkoturnaukseen ja voittivat koko sarjan. Yrjön-päivänä oltiin sankarihaudoilla, järjestettiin oma luokkamerkkien riihitys ja sudarit osallistuivat linja-autoretkelle Räyskälään.

HSP:n sudenpentuleiri järjestettiin jo toisen kerran isä-poika-leirinä Ristimajalla 3.-8.7.85. Nyt järjestettiin sen rinnalle myös erillinen vartioleiri Reijon johdolla. Laumasta erotettiin jo toinen vartio Ilves. Loput pennut olivat sudarileirillä Parran, Viiksen ja Petterin johtamina. Koko lippukunnan vahvuus leirillä oli 21.

Pojat kuuntelevat "Parran" pärinää

Syksyllä lippukunta kasvoi yhä. Laumanjohtajiaakin saatiin pari miestä lisää, Veikko Vuorinen ja Ändi (Antti Saari), joka oli toiminut nuoruutensa meripartiolaisena Helsingissä ja toi samalla uusia ideoita lippukuntaan. Liian isoksi kasvanut lauma jaettiin kahtia ja olihan vartioitakin jo kaksi.

Gorillat olivat taas voimalla mukana HSP:n ja LiTy:n yhteisessä sudarien syyskissassa. Uuden vartion johtajat kävivät vj-kurssin, perhekerkossa oltiin koko lippukunta ja Skipbyn järjestämään polkupyöräsuunnistuskisaan osallistui neljä kilpailuparia. Vuosikokouksessa, lupausenanto- ja joulujuhliissa oli mitä mainiointi yleisömenestys ja tunnelma. Petteri kävi lippukunnanjohtajakurssin Turussa.

Lippukunnan vahvuus oli vuoden lopulla jo 40, josta muodostui kaksi sp-laumaa, 2 pp-vartiota, johtajisto ja VN:n lpk-jaosto. Lippukunta oli vahvassa nousussa.

Vuosi -86 jatkui samaan tahtiin. Laumoille järjestettiin koloiltoina myös tutustumisretkiä eri kohteisiin kaupungissa, vj:t kävivät vj-jatkokurssin, Ahmat osallistuivat lumiveistokilpiaan ja Gorillat pulkkakisaan laskiaisena Loimalahdessa. B-P:n päivänä osallistuttiin "Leipää Etiopiaan" -tempaukseen. Lippukunnan talvileiri järjestettiin Ristimajalla 22.-23.3. Hiljaisella viikolla osallistuttiin "Köyhän kansan Jerusalemin vaellukseen", HSP:n paperinkeräyksessä oltiin osakkaina ja Gorillat kävivät sudarien retkellä Nas-tolassa.

Ilves-vartio hajosi vähitellen. Ahmojen toiminta oli sitäkin vilkkaampaa. Keväällä järjestettiin II lk riihitys ja kevään merkienjakotilaisuus oli juhlaa niin vartiolle kuin laumoillekin.

Kaskenkaatajien kolossa on tunnelmaa

Yrjön-päivänä osallistuttiin kunniakäyntiin sankarihaudoilla ja toukokuun alussa paraatiin Tampereella. Liikennekilpailussa oltiin lippukuntana toisella sijalla. Petteri kävi pj-peruskurssin.

Keväällä syntyi lippukuntaan myös äitivartio Kaskikaisat, vanhan perinteen vaalijaksi. Ensimmäiseksi panttiin pysyyn Vappu-myyjäiset, joka tuottikin mukavasti markkoja lippukunnalle. Kevätjuhlaa vietettiin Loimalahdessa.

Heinäkuun alkupuolella osallistui 4 sudenpentua ja yksi isä Itä-Suomen Safarille ja 24.-28.7. 10 poikaa ja 5 johtajaa HSP:n sudenpentuleirille Ristimajalla.

Syksyllä toiminta vilkastui yhä. Kolme miestä kävi heti syyskuussa pj-peruskurssin Tampereella ja Kurussa ja kaksi poikaa vj-kurssin Syöksynsuussa. Ahmat kokeilivat taitojaan Jaskan lenkillä, osallistuivat Jelpis-keräykseen kehitysvammaisten hyväksi ja suureen vartiovaellukseen Haukkamaan kansallispuitossa Kurun - Ruoveden erämaissa 10.-12.10.

Uusia sudenpentuja tuli niin paljon, että entisistä siirrettiin vanhimmat uuteen Haukka-vartiioon ja tehtiin uusi lauma Leijonat. Kun Nastapartion sudenpentun tekivät vastavierailun Hämeenlinnaan, järjestivät Kaskenkaataji-

en laumanjohtajat laumojen välisen kauptunkikisan, jossa omat Gorillat selvisivät seitsemänneksi.

Uusien sudenpentujen lupauksenantojuhla ja lippukunnan vuosikokous järjestettiin 28.10. Petteri pyysi eroa kaksi vuotta kestäneestä lippukunnanjohtajan tehtävästään ja luovutti vakanssin Ändille, joka tarttui vuorostaan jo kymmenentenä lpkj:na rivakasti ohjaksiin.

Molemmat laumat ja vartiot olivat innolla mukana lippukunnan syysleirillä Ristimajalla. Toiminnassa oli menoa ja meininkiä. Myös piirin sudenpentutapahtumaan Tampereella osallistuttiin 13 sudenpennun ja kolmen johtajan voimalla.

Lippukunnan ilmeeseen vaikutti sävyttävästi myös kolon sisustusremontti, jota oli suunniteltu kauan ja hartaasti. Kun siihen vihdoin ryhdyttiin, työ tehtiin voimalla ja taidolla kerralla valmiiksi. Panelilaudat saatiin työpalkkioina Metsäliitolta ja Kaloisilta ja pohjustusapua seurakunnalta.

Kaskikaisat järjestivät adventtimyyjäiset ja joulujuhlaa vietettiin perinteiseen tapaan. Vuosi päätettiin hyvillä mielin ja tietoisena siitä, että viimeisinkin kaski on leviämässä yhä laajemmaksi raivoksi ja satoa siitä saadaan toivon mukaan niittää yhä uusien poikapolvien aikana.

Lieskaveljet

1963—86

Lieska leimahtaa

Lieskaveljien perustava kokous pidettiin Hätilän seurakuntatalossa 25.9.63. Läsnä oli 25 henkilöä, poikia ja heidän vanhempiaan. Ilta aloitettiin partioliiikkeen esittelyllä ja katsomalla elokuva "Hopearannan merikauptunki".

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin HSP:n VN:n jäsen Pentti Martevo. Tämän kirjoittaja oli saanut tehtäväkseen selvittää syitä, miksi oli päädytty entisen HSP-lippukunnan jakamiseen. Kun saatiin samalla kuulla, että Kaurialaan oli jo edellisiltana perustettu oma lippukunta, päätettiin yksimielisesti perustaa lippukunta myös Hätilään.

Seuraavaksi luettiin VN:n suunnitellut lippukunnan ja veljeslippukunnille valittavan yhteisen vanhempainneuvoston säännöt, jotka todettiin sellaisinaan käyttökelpoisiksi. Ne päätettiin esittää sekä kirkkoneuvoston että Suomalaisen Partioaikien Liiton vahvistettaviksi.

Tehtäväkseni oli annettu selvittää myös uusien lippukuntien nimiasiaa. Sitäkin oli valmisteltu etukäteen sekä VN:ssä, partiojohtajien että kirkkoherran kanssa. Koska asia koski samanaikaisesti kaikkia uusia veljeslippukuntia, siitä ei päätetty heti, vaan ehdotettiin, että nimien tulisi lähteä samalta pohjalta kuin sisarlippukunnankin nimi, joka on Liekkitytöt. Lopullinen ratkaisu jätettiin valittavan yhteisen vanhempainneuvoston tehtäväksi. Näin myös aikanaan tapahtui, kun Kaskenkaatajat olivat ensin valinneet oman nimensä.

Toimari (Jaakko Koivuneva) esitteli sitten kahta vaihtoehtoista luonnostaan lippukuntien huiviksi. Kannatusta sai selvästi enemmän ehdotus, jossa sinisen huivin takakolmioon oli suunniteltu lisättäväksi kaikille lippukunnille yhteinen harmaa lilja ja sen päälle painettu kultainen risti (siis ehdotus, joka sitten toteutettiin). Lippukuntia toisistaan erottamaan pojat saivat äänestää kullekin lippukunnalle oman värisensä reunanauhan. Lopullinen rat-

kaisu päätettiin tässäkin asiassa jättää yhteiselle VN:lle.

Uuteen vanhempainneuvostoon valittiin konemestari Pentti Martevo ja metsänhoitaja Heikki Kotamäki ja päätettiin pyytää, että kirkkoneuvosto nimeäisi kolmannen jäsenen (nimetyksi tuli Eino Mäkivirta).

Lippukunnanjohtajaksi oli lupautunut VN:n jäsen ylivääpeli Mikko Nykänen. Kirkkoneuvostolta päätettiin pyytää hänen nimitystään tähän tehtävään. Lippukunnan perustamiseen liittyneiden asioiden edelleen hoitaminen jätettiin Mikon ja minun tehtäväksi.

Mikon lähteminen lippukunnanjohtajaksi oli välttämätön ehto, että Lieskaveljet voitiin perustaa. Hänen poikansa Pepe (Pertti N) oli ollut jo pari vuotta vartiojohtajana ja sai nyt lippukunnansihteerin tehtävän. Mikko itse oli tullut tutuksi VN:n jäsenenä HSP-lippukunnan jakoa suunniteltaessa. Oma partiotaukaa hänellä ei ollut, mutta armeijan miehenä ja poikiensa partiointiin tutustuneena hän tarttui hyvin onnistuneesti lippukunnan johtamiseen.

Johtajatovereikseen Mikko sai HSP:n perintönä Alpo Eklundin, jp Hesarin (Martti Toivonen), kappalaiseksi Enskan (Ensio Rauhaniemi) ja kolkkarparven johtajaksi Kipunan (Eeva Palmu).

Kolokin oli HSP:n perintönä Hätilän seurakuntatalossa. Siinä jatkoivat kolkkarparvi Ilmariset ja vartiot Karhu, Panda ja Kotka, joka vm kylläkin sammui pian. Uusina vartioina syntyi Huuhkaja Hätilään ja Hylje, joka sai kolon OTK:n parakista Kantolan teollisuusalueelta.

Kun lippukunnan nimi ja huivi saivat ratkaisunsa VN:n kokouksessa 15.10.63, lippukunnan perustamisasiakirja allekirjoitettiin ja lähetettiin SPL:n hyväksyttäväksi. Vastaus tuli marraskuun lopulla. Siinä ilmoitettiin, että Lieskaveljet oli hyväksytty Suomalaisen Partioaikien Liiton jäseneksi 25.11.63.